

Éjjel egy kenyérdarabra ébredek,
 mely a hátamat nyomta, és öt
 vagy már hét-nyolc nap óta
 nem tudtam megfordulni sem
 az ágyon. A kenyérdarab pedig
 úgy elmorzsolódik, vagy mélyen
 a paplan alá gurul, mintha
 álmomban valami cérna szakadt
 volna szét, cafatját tépem, itt-ott
 előbukkan egy medencés kora-
 nyári álmoképben, hol még egyszer
 megnézhetsz, mintha egészen
 elfeküdnék egy zsibbadt kézen.

soha nem ismerem fel azonnal,
 s amikor igen, akkor már késő;
 már nincs mód ráhagynom magam. Sem vissza-
 tartanom. Álmomban tehát egy kutyát
 fialtam, míg a hazatérő fiam
 papírtjai közt kutattam, mivel ő
 éppen aludt. A kölyök az ölemben,
 a padlón a papírok, s mögöttem
 a kimerültségtől ájultan alvó
 fiam. En pedig hamar belemertültem
 az iratok tanulmányozásába,
 közben nem ettem, nem ittam, hanem
 egyszer csak légy szállt az ajkamra,
 s akkor tűnt fel, hogy kiszáradtam.

Lépcsőfordulók

Lépcsőfordulók

Mély nem az enyém, és a tiéd sem,
ellenben szür, mint feslett belés-
huzatból a löszörs kóc, és nem
enged visszaadnom, hogy végezzem
tovább a dolgom, mely ott vár a mélyben
valahol, félbeszakadtan. Kugóm
a rémem, vagy rémem a rugóm,

Mélyfilmet néztem a tévében,
hogyan megfedkezve magamról
magától javuljon légzésem,
mely ma még egy percre sem hagyott
magamra gondolataimmal.
Itt ülök magamban, gondolhatod,
mert elképzelni az alakzatot
magam is kockázatosnak érzem,
mivel egyes képzetek mint hajlamok
kerítik hatalmukba az embert,
s mire észbe kapna, már tova is
ragadták magukkal, mondhatni, tetteleg.
Filmekben ilyenkor emlegetnek
gyilkosságot általában, magát
a tettest az emlegetők közé el-
rejtve – s az áldozat hiányában.
Ahol szintén nincs levegő, hiszen
szükség sincs rá, hogy legyen.

szóváltás, kék-fehér
csikos ingből nyúl előre
hosszú karja annak, ki
szól, s ki messzebb jár már
a kagylóktól, foszlányát
sem hallja.

Legyen a film nyáron,
átvonulóban egy parton,
ha már illásabb az ég,
mert vége, valahogy egésze
elment a napnak ettől
a sétától. A labdáktól,
melyeket előttem ütnek
át a fehér hálón, közel
a mölőhoz, hol a barna
deszkakon beszélünk
utóljára. S ma már egy
ismerős sincs két vagy
három éve, az egyik labda
hirtelen pattan magasra,
légbe, s a különös, rövid
ruhak közt egy hangosabb

Lopva mászom meg a lépcsőt,
pihenőről pihenőre
visszapillantva a mélybe,
mely minél mélyebb, annál vonzóbb.
torkomban érzem a vonalzót,
nyelőcsövemben, s ahogy a lég-
csövet számolja föl épp,
amit föl nem érek ésszel.
Megértem, hogy mért is loptam
mindig az időt. Mert minek
kopogtatna, ha otthon van,
az ember? Kinek mégis, ha
egyedül ül az asztalnál,
melynek alulról a lapja
elkorhadva s felpuhulva
a potrohos félhomálytól?

Lépcsőfordulók

A vonalzó torkomban és
kezembben egyszerre, rajta
fekete vonalak párhuzama,
s a kristályosan szilárd ablak-
üvegen a fény: ebből lép-
csőházban már jártam, ha
táskám húzta is a hátam,
erre mentem matematikára
feltele. Vagy otthon, ágyon
hasaltam, körzöm s az ég
közé, mikor estebe pattan
a kieső grafithegy: négyzet-
hálo fehér szála narancs
háttérben, emlékemben
hideg bápultnál állva nézlek:
s nemsokára karod nyújtva,
hajtíncsed belőlg a pohárba,
mint egy villamoszínű sál.
Csak ezt a hideg üvegpultot
látнам még egyszer, most a
vizsgáig számolnom kell egy
sugarterhére laborban délben,
reggel, ölemben könyv,
de mintha azt is unnam. Pihenőt
tartok a lépcsőfordulóban,
négy óra sincsen, torkomban
száraz hullám.

Kerber Balázs: az ELTE klasszika-filológia–olasz szakos hallgatója és az Eötvös Collegium tagja. 2010-ben végzett az Eötvös József Gimnáziumban. Költészettel körülbelül 6 éve foglalkozik. Rend-
szeresen jár kukoreilly Endre és Marno János szeminaryumaira.
Marno János (Budapest, 1949): költő, műfordító, kritikus.